

TWEE MEDITATIES VOOR WIJDING EN BEREIKING

26 december 1962

Procedure door middel van twee elkaar aanvullende meditaties.

A. Nachtmeditatie: (van 11 tot 1 uur).

Ons vereenzelvigen met het licht van de zon dat ondergaat, en dit doen, moet vooraleer te rijzen in een nieuwe dag.

Wij moeten erkennen nog niet tot het Licht te behoren maar er naar te streven, op weg zijn naar het Licht. Dit rustig overwegen in een op voorhand bepaald nachtelijk uur. Overwegen wat wij willen bereiken, wat wij kunnen, wat wij weten.

Dat concreet omschrijven. Dit is ons vertrekpunt.

Is het veel, dan zal in deze meditatie onze taak en aktieterrein worden bepaald.

Is het weinig, dan staat een grotere ontwikkelingsvrijheid open. Wat wij kennen en kunnen (zij het weinig of veel) moet in elk geval onmiddellijk in praktijk worden gebracht, te pas en te onpas, zo goed en verantwoord mogelijk. Dit is onze eerste doelstelling.

Uit deze praktijk zal de erkenning van het gepresteerde voortvloeien waarbij aanvulling vanuit de Geest wordt gegeven. Wij zullen erkennen hoe verder te gaan. Mocht dit niet het geval zijn, dan met de leider bespreken.

Rekapitulatie:

Erkennen wat wij kunnen.

Dit neerschrijven of in een tekening als hanteerbaar symbool vastleggen. Dit is het bewustwordingsproces.

Door deze zelferkenning zal vanuit de Geest zodanig worden aangevuld, dat wij weten hoe verder te handelen. (Onze lantaarn wordt a.h.w. van brandstof voorzien.)

Na verloop van tijd moeten wij luidop uitspreken wat wij als onze taak erkennen en willen doen. Goed artikuleren in natuurlijk ritmisch verloop, aandacht voor de trillingsverhouding, de gevoelswaarde, de emotie die ontstaat.

Dit is nog geen inwijding.

Eerst moeten wij nog door een periode van volledige verwarring, onzekerheid, innerlijke spanningen, mogelijk angst zodat wij op onszelf terugvallen, ontdaan van alle waan en begoocheling, erkennend enkel wat wij zeker weten, gesproken uit het vermogen. Dit proces staat gelijk met de inwijdingsprocedure die de neofiet beleeft in confrontatie met het volkomen duister. Wij zullen ons als van God en elke mens verlaten voelen, bedrogen, murw geslagen, ontredderd. Wij verblijven als in het volkomen NIET.

In deze ogenblikken ontdekken wij onze innerlijke waarheid. Vele namen kunnen daaraan beantwoorden; ze kan eveneens in een cijferwaarde worden uitgedrukt.

B. Morgenmeditatie.

Na de ervaring van het volkomen NIET bepalen wij een morgenmeditatie (liefst op een zondagmorgen). Zo dicht mogelijk tegen dat de zon opkomt.

Ons andermaal vereenzelvigen met het rijzend zonnelicht. In onze nacht rijst het nieuw-ontdekte licht. Alle doelstellingen vergeten, angsten afwerpen, begeerten en alles wat ons persoonlijk genot kan verschaffen uitbannen. Ook alle streven stilleggen, alle bindingen vergeten enz... .

Dit kan vluchtig geschieden. Hoofdzaak is dat het intens beleefd wordt.

Is ons bewustzijn dermate vernauwd, dat wij enkel nog zijn en zin ervaren van het rijzend licht, dan rechtstaan en in eigen woorden spreken, ongeveer aldus:

"Ik aanvaard het Licht, het Allerhoogste; dat ik voertuig weze van de Scheppende Kracht, de Schepper van alles."

Deze gedachte en gevoelswaarde een wijl aanhouden. Zij moet ons gehele wezen doordringen. Wij staan dan a.h.w. naakt in de wereld, zonder taak, zonder weten noch vermogen. Wij staan voor het Groot Licht, dat ons geheel omhult en doordringt, dat ons volkomen vervult en waaruit wij verder leven.

Wij mogen geen enkele verwachting koesteren. Dit is noodzakelijk om de mogelijkheid te verwerven door het Licht nieuw bezielde te worden.

De impuls die wij dan zullen ervaren zal ons een duidelijk teken zijn. Het kan van alles zijn; het kan als een stem zijn die in ons klinkt. Dit teken zal ons een leidraad zijn bij ons verder gaan waarop wij ons te allen tijde zullen kunnen beroepen.

Deze ervaring is als de poort waar wij doorheen moeten om het land van onze taak te betreden. Voor ons ligt dan onze weg onverhuld. Wij weten hoe verder te gaan. Onze taak zal steeds in overeenstemming zijn met de taak van de geestelijke groep waartoe wij behoren.

Dit is de grote bereiking.

Tal van scholen komen nu eerst tot het meditatief moment waarbij elk lid zelfstandig ervaart wat hij doen kan en wat zijn taak is. Dit kan beschouwd worden als een wijding.

Door deze wijding zijn wij bekwaam te werken met 1/7 van onze werkelijke vermogens.

De overige 6/7 kunnen door verdere wijdingen ontsloten worden, Nu moeten wij echter met dit 1/7 openbaar werken. In deze periode is zulks noodzakelijk en in een groep als de onze, bij gezamenlijk werken, zelfs zeer gunstig.

Samenvatting.

Al wat wij kunnen doen moet van onszelf uitgaan.

Alle middelen zijn goed om onszelf te leren kennen, en onze eigen verhouding in het Al te beseffen.

Uit deze erkenning moeten wij dan bewust afsterven en nieuw ontstaan. Er kan sprake zijn van een onbewuste inwijding. Om gehanteerd te kunnen worden dient deze inwijding evenwel in het dagbewustzijn door te dringen. Wij moeten nl. weten en durven erkennen wie wij zijn en wat wij kunnen. Uit deze erkenning zal onmiddellijk de te volgen weg resulteren daar wij dan a.h.w. in uitgestippelde punten de juiste werkwijze zullen vernemen. De nachtmeditatie moet niet bij volkomen duisternis geschieden. Gedempt schemerlicht is toegelaten. Overvalt ons angst, dan mogen wij niet wegvlugten; dit zou de wijding onmogelijk maken. Wat gebeurt moeten wij volledig beleven. Deze eventualiteit moeten wij ons derhalve bij voorbaat realiseren. Tussen de nachtmeditatie en de morgenmeditatie mag gerust een hele tijd verlopen. Eerst wanneer wij in onszelf de drang ervaren om deze wijding te ontvangen heeft het zin de morgenmeditatie te bepalen. Ook bij een priesterwijding is enkel de innerlijke ervaring en aanvaarding bepalend, niet het ceremonieel op zichzelf.

Na de nachtmeditatie zullen wij met scherpere ogen in de wereld staan zover het ons eigen wezen betreft. Te zien als een voortdurende confrontatie, Wij ervaren wat wij wel en wat wij niet vermogen. Dan komt het moment dat wij ons a.h.w. het recht aanmatigen te beslissen over de taak en de verantwoordelijkheid die wij op ons nemen.

Erkenning van wat wij kunnen bepaalt de taak. Dan weten wij: Hier kan ik God vertegenwoordigen. Krachtens de kosmische wet van evenwicht vermag ik dan van uit mijzelf onevenwichtigheid dusdanig aan te vullen, zodat evenwicht ontstaat, (Voorbeeld: kind met puzzle. Ik weet, dat ik deze puzzle samenstellen kan. Mijn vermogen kan het onvermogen van het kind aanvullen tot de realisatie.) Wanneer ik dan innerlijk mijn zekerheid geleid en tot de daad overga realiseer ik ook in de stoffelijke realiteit. Men zal dan mogelijk van een wonder gewagen.